

Jumalanpalvelus Vaasassa sunn. 10.4.2005

2. pääsiäisen jälk. sunn. (Misericordias Domini) – ”Herra on minun paimeneni”

”Kristus meidän pelastajamme ja pyhittäjäamme”

Saarnateksti: 1. Piet. 1:21-24 (1. vsk. ep.)

Tänään, Hyvän Paimenen -sunnuntaina, olemme saaneet kuulla niin Vanhasta kuin Uudestakin testamentista rakkaasta Vapahtajastamme, siitä Hyvästä Paimenesta, ”joka **”itse kantoi meidän syntimme” ruumiissansa ristinpuuhun**” (24). Hänestä, joka on myös nimeltä kutsunut meidät kasteessamme ja edelleen kutsuu, rohkaisee, opettaa ja tarvittaessa ojentaakin meitä Pyhien Kirjoitusten kautta, joissa kuulemme Hänen äänensä. Pietarilta otettu saarnatekstimme päättyy seuraavasti: **”Sillä te olitte ”eksyksissä niinkuin lampaat”, mutta nyt te olette palanneet sielujenne paimenen ja kaitsijan tykö.**” (25) Ihmiskunta ekysi Jumalastansa jo Adamin ja Evan aikana. Olemme syntymästämme asti syntisiä ja langenneen Adamin kuvia¹, emme enää puhtaita, pyhiä ja vanhurskaita kuten ensimmäiset esivanhempamme olivat luomisen perusteella. Me olemme syntyneet pimein ja kuollein sydämin. Apostoli sanoo, että mekin **”olimme luonnostamme vihan lapsia niinkuin muutkin**”². On todellakin totta, että me olimme—ja olisimme edelleenkin, jos Jumala ei olisi ’puuttunut peliin’—**”eksyksissä niinkuin lampaat**”³. Jumala ei kuitenkaan tahtonut, että me ihmiset hukkuisimme, vaan että me Kristuksen kautta pelastuisimme³.

Tänään saarnatekstimme ohjaa meidät kastomaan Kristukseen myös esikuvanamme. **”Sillä siihen te olette kutsutut**” (21). Mihin me olemme kutsutut? Pietari ohjaa ajatuksiamme tekstimme alkujakeessa katsomaan, mitä sanotaan edellä ja siihen, mitä hän kirjoittaa kohta perään. Kirje on tulvillaan ihanaa evankeliumia Vapahtajastamme, kärsineestä ja ristiinnaulitusta Kristuksesta, ja saamme kuulla, että Jumala **”on uudenstisynnyttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta**”⁴. Kirjeen sävy on kuitenkin ainakin kahtalainen. Toisaalta tämä vapaa ja elämää tulvillaan oleva evankeliumi, toisaalta Pietari puhuu siitä, miten tämän evankeliumin voiman tulee näkyä kristityn elämässä. Hän kirjoittaa ja antaa ohjeita eri säädyissä eli asemissa ja tehtävissä oleville kristityille. Kirjeen yhtenä sanomana on se, minkä Paavali ilmaisee kirjoittaessaan: **”Te olette näet kutsutut vapauteen, veljet; älkää vain salliko vapauden olla yllykkeeksi lihalle, vaan palvelkaa toisianne rakkaudessa.**”⁵ Pietari kirjoittaaakin 1. luvussa: **”älkää mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen tietämättömyytenne aikana elitte, vaan sen Pyhän mukaan, joka on teidät kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi. Sillä kirjoitettu on: ”Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä**”⁶. Toisessa luvussa vähän ennen tekstiämme, hän kirjoittaa: **”Rakkaani, niinkuin outoja ja muukalaisia minä kehoitan teitä pidättymään lihallisista himoista, jotka sotivat sielua vastaan, ja vaeltamaan nuhteettomasti pakanain keskuudessa, että he siitä, mistä he parjaavat teitä niinkuin pahantekijöitä, teidän hyvien tekojenne tähden, niitä tarkatessaan, ylistäisivät Jumalaa etsikkopäivänä.**”⁷ Pietari kirjoittaa voimakkain sanoin ja selvin ohjein pyhityksestä. Pyhitys kuuluu kristityn elämään. **”Käyttäytykää vain Kristuksen evankeliumin arvon mukaisesti,**”⁸ muistuttaa Paavalikin. Yksimielisyyden ohjeessa kirkkomme opettaa: *”Laki on nimittäin kuvastin, josta on nähtävissä Jumalan tahto, se mikä on hänelle mieluista. Sitä peiliä on aina pidettävä uskovien edessä; sitä lakia on heille lakkaamatta opetettava.*”⁹ Kristittyinä me emme kuitenkaan ole lain alla, vaan me olemme Kristuksessa vapaat lain

---

¹ 1. Moos. 5:3.

² Ef. 2:3.

³ Joh. 3:17.

⁴ 1. Piet. 1:3.

⁵ Gal. 5:13.

⁶ 1. Piet. 1:14,15.

⁷ 1. Piet. 2:11,12.

⁸ Fil. 1:27.

⁹ SD 6#4.

kirouksesta ja tuomiosta. Silti Jumalan lailla on oma paikkansa ja tehtävänsä meidän kristittyjenkin elämässä. Meissä on vielä jäljellä syntinen liha. Yksimielisyyden ohjeessa sanotaan: *”Niin usein kuin uskovat kompastelevat, Pyhä Henki käyttää lakia nuhtelemaan heitä, mutta sama Henki käyttää sitten pyhän evankeliumin saarnaa rohkaisemaan ja lohduttamaan heitä.”*¹⁰ Toisaalta taas uutena luomuksena kristitty tahtoo tietää, mikä on taivaallisen Isän tahto, jotta voi tehdä ja elää sen mukaisesti. Paavali sanoo: **”sillä sisällisen ihmiseni puolesta minä ilolla yhdyin Jumalan lakiin”**¹¹. Yksimielisyyden ohje sanookin, että *”Pyhä Henki käyttää – – lakia uudestisyntyneiden opettamiseen.”*¹²

Jeesus on suuri ja täysin ylivoimainen esikuva. Mutta Hän ei ole pelkästään esikuva. Hän on myös kaiken sen täyttävä, jota Jumalan laki meiltä vaatii ja syntiemme sovittaja, joista Jumalan laki meidät tuomitsee. Pietarihan kirjoitti: **”Kristuskin kärsi teidän puolestanne”** (21). Kristus, joka on ainoan Jumalan Poika, kirkkauden Herra ja kuningasten Kuningas, **”ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti.”**¹³ Pietari kirjoitti Kristuksesta, **”joka ”ei syntiä tehnyt ja jonka suussa ei petosta ollut”, joka häntä herjattaessa ei herjannut takaisin, joka kärsiessään ei uhannut, vaan jätti asiansa sen haltuun, joka oikein tuomitsee”** (22,23). Tämä taivaiden Majesteetti, joka on Korkein Kuningas ja iankaikkinen Jumala nöyrytyi ja kärsi tässä luomassaan maailmassa. Ei Hänen olisi tarvinnut; yhdellä sanallaan Hän olisi voinut koko maailman (puhumattakaan kiusaajistansa ja pilkkaajistansa) tuolta olemattomiin eikä kukaan olisi voinut nousta Häntä siitä moittimaan! Jeesus syntyi köyhiin oloihin, eli tavallisen perheen ja tavallisten ihmisten parissa, julisti Jumalan valtakunnan evankeliumia, teki hyvää kaikin tavoin ja opetti ihmisille Jumalan rakkaudesta ja totuudesta. Hän oli itse Rakkaus ja Totuus! Synnin pimentämä maailma kuitenkin halveksi tätä Jeesus Nasaretilaista. Israelin hengellinen johto huusi tuomiotaan: **”Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!”**¹⁴ ja juutalaiskansansa yhtyi pian huutamaan: **”Vie pois, vie pois, ristiinnaulitse hänet!”**¹⁵ Mitä väärää Jeesus oli tehnyt? Mitä syntiä? Minkä rikoksen, että ansaitsi kuolemantuomion? Ei mitään! Ei kerta kaikkiaan mitään, josta olisi oikeudenmukaisesti voinut langettaa minkäänlaista tuomiota. Kiitosta Hän olisi ansainnut, mutta maailman kiitos on usein kiittämättömyys. Niin paljon perkele ja maailma vihaa totuutta, että se on valmis jopa väärillä tuomioilla murhaamaan totuuden julistajan. Jos he ovat murhanneet itse Totuuden, ei pidä ihmetellä, että he saattavat vainota myös Hänen seuraajiaan. Sanoohan Vapahtaja: **”Jos he ovat minua vainonneet, niin he teitäkin vainoavat”**¹⁶ ja toisaalla: **”Jos he perheenisäntää ovat sanoneet Beelsebuliksi, kuinka paljoa enemmän hänen perheväkeään!”**¹⁷ Meistä, jotka olemme syntisiä, voi kyllä löytää parhaamisen aihetta ja joskus voi olla, että teoillamme olemme enemmän häpeäksi kuin Jumalan kunniaksi. Tällainen onkin jotain, josta Pietari meille sanoo: **”Sillä mitä kiitettävää siinä on, jos te olette kärsivällisiä silloin, kun teitä syntienne tähden piestään?”**¹⁸ Vapahtajaamme ei piesty Hänen omien syntiensä tähden. Syntien tähden Häntä kyllä piestiin, muttei Hänen omiensa. Jeesus on se, **”joka ”itse kantoi meidän syntimme” ruumiissansa ristinpuuhun”** (24). Meidän syntiemme tähden Hän kärsi vaivat ja kuoli ristillä, sillä **”niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa”**¹⁹.

¹⁰ SD 6#14.

¹¹ Room. 7:22.

¹² SD 6#12.

¹³ Fil. 2:6-8.

¹⁴ Joh. 19:6.

¹⁵ Joh. 19:15.

¹⁶ Joh. 15:20.

¹⁷ Matt. 10:25.

¹⁸ 1. Piet. 2:20.

¹⁹ Joh. 3:16.

Kysymys on rakkaudesta, jumalallisesta rakkaudesta Sinua ja koko maailmaa kohtaan! Jeesus sanoi olevansa Se Hyvä Paimen, joka ”**antaa henkensä lammasten edestä.**”²⁰

Kun nyt pyhä Pietari on kuvannut Kristuksen meidän syntiemme tähden ristinpuuhun naulittuna, hän jatkaa: ”**että me, synneistä pois kuolleina, eläisimme vanhurskaudelle**” (24).

Kutsumuksemme on mitä pyhin ja korkein. Me olemme kristittyjä eli Kristuksen seuraajia, Hänen lunastamiaan. Tähän asemaan olemme päässeet Jumalan Pojan täytetyn työn tähden uskon kautta Jumalaan. Ilman Hänen kärsimystänsä ja kuolemaansa emme olisi kristittyjä, vaan Jumalan vihollisia. Koska kutsumuksemme on näin korkea ja sen hinta on mitä kallein, ymmärrämme, että meillä on myös kaikkein suurin syy elää kutsumuksemme mukaisesti. Syntimme ovat Kristuksen päälle jo sälytettyt ja Hän on ne kantanut pois. Olemme siis kuolleet pois synneistämme. Kun meidät on kastettu Kolmiyhteisen Jumalan nimeen, meidät on kastettu Kristuksen kuolemaan²¹. Tästä syystä Paavalikin kysyy: ”**Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä?**”²² Ei ole Jumalan tahto, että elämme synnille, että sydämessämme hemmottelemme syntiä ja teoin osoittaudumme sen palvelijoiksi ja orjiksi. Ei, vaan tarkoitus on, että me ”**eläisimme vanhurskaudelle**” niin kuin Pietari kirjoitti. Tästä Luther sanoo: ”*että mekin, koska ne [synnit] nyt hänen [Kristuksen] kauttansa ovat kuoletetut, niistä jatkuvasti vapaudumme omassa ruumiissamme ja sitten elämme vanhurskaudelle, kunnes niistä kuoleman kautta täysin ja lopullisesti erkanemme. Jos siis tähän mennessä olet ollut avionrikkoja, ahnehtija, kateellinen, häijy jne., olkoon tämä kaikki tästedes kuollutta, Kristuksen kautta surmattua ja uskon kautta hänen uhriinsa anteeksiannettua, ja tästedes se sinustakin loppukoon. Ellei näin käy, ei sinun sovi kerskailla Kristuksesta ja uskosta. Vaikka hän kylläkin on kuollut sinun puolestasi, vaikka sinun syntisi ovat kuormana hänen hartioillansa, ja vaikka niiden pitää olla surmattuja, sinä et kuitenkaan ole niistä vapaa, koska et halaja olla niistä vapaa ja koska et uskollasi käsitä Kristusta ja hänen aarrettansa etkä elämälläsi ja teoillasi seuraa häntä hänen esikuvassansa.*”²³ Samoin hän kirjoittaa, että ”*täällä maailmassa et voi kehittyä niin pitkälle, että olet täysin puhdas ja vailla syntiä; siinä tapauksessahan sinä et olisi enää uskon ja Kristuksen tarpeessa. Mutta ei ole tarkoitus, että yhäti jäät ennalles, sellaiseksi kuin olit ennen kuin uskon kautta sait syntien anteeksiantamuksen. Minä puhun näet sellaisista synneistä, joita sinä tietoisesti ja halulla seuraat ja joiden tähden omatuntosi sinua nuhtelee ja sinut kadotukseen tuomitsee; näiden täytyy sinussa olla kuolleina, toisin sanoen, sinun täytyy olla sellaisessa tilassa, etteivät ne hallitse sinua, vaan että sinä hallitset niitä, vastustat niitä ja alat niitä kuolettua; ja vaikka sinä joskus erehdyt ja kompastut, sinä heti kohta taas kavahdat seisaallesi, tartut anteeksiantamukseen ja aloitat uudelleen niiden kuolettamisen.*”²⁴

On siis eri asia langeta syntiin kuin elää synnissä. Olemme syntisiä ja lihassamme on taipumus syntiin. Silti kristittyinä meidän ei pidä antautua synnin orjuuteen eikä elää synnissä. Me tarvitsemme joka päivä Vapahtajaamme Kristusta ja anteeksiantamusta. Uusi luontomme, jonka Pyhä Henki on meihin luonut uudestisyntymisessä, murehtii ja vaikeroi syntiemme tähden. Vanha luontomme vetää meitä syntiin ja syntinen lihamme tahtoi päästää himot ja halut valloilleen niin että etsisimme omaa kunniamme, tämän maailman mainetta, rikkautta ja tyytyisimme omavanhurskauteen Jumalan vanhurskauden sijasta. Lihamme puhuisi mielellään toisten selän takana heistä pahaa, nauttisi niistä tämän maailman hetkellisistä iloista ja riemuista, jotka sotivat Jumalan hyvää tahtoa ja tarkoitusta vastaan. Jos Jumalan armosta emme olisi saaneet oppia tuntemaan Vapahtajaamme ja kuulla Jumalan sanasta Hänen tahtoansa, me eläisimme joko siivosyntisinä, ulkoisesti hurskaan oloisina ja omavanhurskaina toisia paheksuen tai sitten lihan himoja seuraten maailman irstaudessa ja saastassa. Mutta nyt, kun olemme kristityiksi Vapahtajamme ansion tähden tulleet, meitä kutsutaan elämään vanhurskaudelle

²⁰ Joh. 10:11.

²¹ Room. 6:3.

²² Room. 6:2.

²³ Kirkkopostilla II, s. 408-426. #41.

²⁴ Kirkkopostilla II, s. 408-426. #42.

synneistä pois kuolleina ja muistutetaan, että **"hänen "haavainsa kautta te olette paratut."** (24) Kristuksen haavoissa on meidän syntimme sovitettu ja täydellisen, terveen ja kaikin puolin onnellisen elämän ovet avattu. Lopullisesti ja täydellisesti me saamme tästä tosiasiaista nauttia myös näkyvästi sinä päivänä, kun Herramme ja Vapahtajamme saapuu kunniaansa tuomitsemaan tätä maailmaa. Se on meidän vapautuksemme päivä. Silloin me ruumiinemme ja sieluinemme loistamme siinä Kristuksen ansaitsemassa ja lahjoittamassa kirkkaudessa, johon me olemmekin jo tulleet osallisiksi pyhän kasteemme kautta. Johannes kirjoittaa: **"Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on."**²⁵

Usein meille voi käydä niin, että kadotamme näkyvistä sen kokonaiskuvan ja todellisuuden, jonka Jumala meille sanassaan kuvaa. Kuinka paljon rauhallisemmalla mielellä voisimmekaan kohdata kärsimykset ja vaikeudet, jos muistaisimme keitä me olemme ja mihin meidät on kutsuttu! Sen sijaan, että katsoisimme vain kapea-alaisesti tämänhetkisiä ongelmiamme, kärsimystämme ja murheitamme voisimme avata tuon Pyhän Kirjan, jossa kaiken lohdutuksen Jumala lähestyy meitä ja kertoo, mikä tulevaisuus meitä odottaa kotona Hänen luonaan! Tällä en tarkoita, että meidän tulisi väheksyä vaikeuksiamme tai että hurskastellen löisimme lähimmäistämme päähän kevyillä hengellisillä fraaseilla hänen lähestyessään meitä ahdistuksissaan ja tuskissaan. Päinvastoin, meidän on syytä muistaa Pyhän Hengen kehoitus: **"Kantakaa toistenne kuormia, ja niin te täytätte Kristuksen lain."**²⁶ Silti, kun me katsomme kokonaiskuvaa, kun me näemme kuinka rakas Vapahtajamme on syyttömästi kärsinyt sekä ymmärrämme sen, miksi Hän sen on tehnyt, voimme saada todellista lohdutusta murheisiimme ja kärsimyksiimme. Paavalikin sanoo tämän ajan kärsimyksiä katsellessaan: **"tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestyvä meihin."**²⁷ Tässä maailmassa voimme kohdata erilaista kärsimystä. Kärsimyksen syytkin voivat olla kovin erilaisia. Osa johtuu omasta tyhmydestämme, osa yhteiskunnan kollektiivisesta typeryydestä, mutta siitä kärsimyksestä, jota saamme osaksemme Kristuksen todistajina ja hyvien tekojemme tähden, sanotaan, että se **"on Jumalan armoa."**²⁸ Meidät onkin kutsuttu tekemään hyviä tekoja ja elämään pyhityksessä. Emme kuitenkaan saa laittaa turvaamme omiin tekoihimme, vaan yksin Kristukseen. Saarnatekstimme päättyy Pietarin sanoihin: **"Sillä te olitte "eksyksissä niinkuin lampaat", mutta nyt te olette palanneet sielujenne paimenen ja kaitsijan tykö."** (25) Jeesus Kristus on sielujemme paimen ja kaitsija. Kuulkaamme tämän Hyvän Paimenen ääntä Jumalan sanassa siihen asti, kunnes saamme kuulla Hänen äänensä kutsuvan meidät viimeisenä päivänä kokoontumaan Hänen eteensä ja käymään sisälle taivaallisen Jerusalemin porteista iankaikkiseen elämään ja iloon kaikkien pyhien ja enkeleiden kanssa!

Aamen!²⁹

Vikaari, SLT, Vaasa

Jan-Erik Tiri

(teologinen tarkistus: pastori Juhani Viitala)

²⁵ 1. Joh. 3:2.

²⁶ Gal. 6:2.

²⁷ Room. 8:18.

²⁸ 1. Piet. 2:20.

²⁹ 1844 sanaa.